

Pro Nostris

nr. 517 - januari 2021

(uitsluitend bestemd voor montfortanen en geadresseerden)

redactie en administratie:

Vroenhof 87

6301 KE Valkenburg a/d Geul

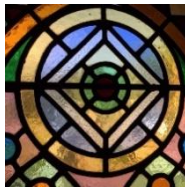
043 - 206 50 02

info@montfortanen.nl

www.montfortanen.nl

Inhoud

1.	Inhoudsopgave	
2.	Een gezegend 2021...	Peter Denneman
4.	Uit de provinciale raad	Monique Heijman
9.	Onze overledenen	
24.	Nieuws uit de provincie	
27.	Uit de wereldwijde congregatie	
28.	Uit de Giftencommissie	
31.	Afsluiting EurHope 2020	Luiz Stefani
34.	Rosarium_Montfort_EurHope	
36.	'Fratelli tutti'	uit 't KNR-bulletin

Een gezegend 2021...

Dat wens ik ieder van ons, van harte.

Maar eerst wil ik nog even terugkijken op 2020. Het was een heel bewogen jaar. Vanwege corona gingen naast allerlei bijeenkomsten in het kader van Montfort_EurHope, eveneens niet door: de visitatie, de retraite, jubilarissendag en het kapittel. Maar dat is verder een kwestie van op latere data plannen.

Aangrijpender vind ik zelf dat we weer afscheid hebben moeten nemen van vijf confraters. Op 23 april sterft Math Heijdendael, die wij vooral kennen als de drijvende kracht van de toenmalige provinciale werkploeg. Zes maanden later, 25 oktober, sterft Jacob Sijm, de Noord-Hollander die in Malawi zijn sporen heeft achtergelaten. Op 10 december sterft Leo Mijtjens, die altijd hevig verknocht is gebleven aan zijn dierbare Brazilië.

Een dag later, 11 december, sluit Ben Faas definitief zijn ogen. In onze herinnering blijft hij de wijze raadgever op o.a. spiritueel gebied. Dan weer enkele dagen later, 16 december, sterft Simon Kuijten. We blijven hem kennen als bestuurder op diocesaan vlak die zijn kunde ook binnen ons provinciaal bestuur heeft laten blijken. Ongenoemd wil ik niet laten David. Als baby vond hij in 1990 een warm thuis op Sitio Agar bij Toon van Noije. Toon heeft hem laten zien dat de wereld niet altijd tegen hem is. Op kerstdag is David overleden aan hiv, waarmee hij werd geboren en wat hem zijn hele leven parten heeft gespeeld.

Het is zwaar om van hen in amper één week tijd afscheid te moeten nemen. Gelukkig hebben we op een waardige wijze onze confraters te ruste kunnen leggen op ons kerkhof en David op het kerkhof in Sao Paulo.

En dan is het vanzelf nieuwjaar geworden. Wat het zal brengen, weet niemand van ons. Ja, ik verwacht wel dat wij dit jaar ons kapittel en retraite kunnen houden. Nog belangrijker vind ik dat Stefan en Charles langzaam maar zeker, naast hun halftime pastoraat in Schimmert en Genhout, body kunnen geven aan hun - of juister ons - montfortaans project.

Een gezegend 2021. Van harte wens ik ons alle denkbare goede dingen. Dat God ons de volheid van het leven schenkt. Dat wijzelf een bron van zegen voor anderen mogen worden. Als wij andere mensen zegenen, gaat er een zegen van ons uit in onze omgeving.

Peter Denneman smm

Uit de provinciale raad

➤ *van 3 november 2020* ◀

Opening en bezinning door Peter Denneman

Peter Denneman opent de vergadering en heet iedereen welkom op deze telefonische vergadering. Door het opnoemen van de namen van de confraters die de afgelopen tijd zijn overleden, zoals Willy Lemmens, Math Heijndael, Wim Nederend en Jacob Sijm, creëert Peter een moment van bezinning, gevolgd door een kort gebed.

Financiële zaken

Begroting 2021

De begroting 2021 is nog niet klaar. Zoals bekend, ligt alles stil vanwege het niet doorgaan van het kapittel in november 2020. Dientengevolge zullen voorlopig dezelfde bedragen aangehouden worden als in het afgelopen jaar.

Schimmert zou feitelijk goed kunnen draaien met één personeelslid minder, maar vooralsnog zal niet op personeel worden gekort. Er zou uitwisseling tussen de twee gemeenschappen plaats dienen te vinden, zeker in vakantieperiodes.

Het aantal medewerkers in de huishouding blijft in 2021 hetzelfde.

Wat de bestuur ondersteuners / community-leiders betreft, zal eerder een beslissing genomen dienen te worden.

Provinciaal

film van Gabrielle Provaas

Peter geeft aan dat de krant is ingegaan op de laatste zin van de tekst: “... het stokje overnemen en het Katholieke geloof nieuw leven inblazen?” die door Gabrielle Provaas aan het Limburg Film Fonds was gezonden. Inmiddels is er een gesprek met Gabrielle geweest en naar aanleiding daarvan heeft zij Peter nog een e-mail gestuurd met uitleg over wat ze nu precies allemaal gaan doen. Stefan Musanai en Charles Leta hebben duidelijk aangegeven dat het om pastoor Van Oss dient te gaan en niet om hen. Belangrijk is dat de montfortanen telkens kunnen aangeven of het inhoudelijk correct is en dat, indien gewenst, dingen worden aangepast.

conceptbrief van Peter Denneman zaken die niet kunnen wachten
Peter heeft er moeite mee dat het kapittel is uitgesteld en dat er toch belangrijke zaken zijn waarover een standpunt ingenomen moet worden.

Zaken die niet vooruitgeschoven kunnen worden, zoals de toekomst van de twee gemeenschappen. Na overleg wordt besloten de conceptbrief van Peter (4-11-2020) voorlopig nog niet te verzenden.

Montfortanen België

Peter vindt het goed nieuws dat de Belgische delegatie een nieuw huis heeft gevonden, dat de bibliotheek mee kan verhuizen en dat de maandelijkse huurprijs aantrekkelijk is.

Montfortanen Duitsland

Zodra dit weer mogelijk is, zal contact worden opgenomen met Gerd-Willi Bergers om een afspraak te maken. De jonge confraters zijn al op bezoek geweest in Marienheide. Jammer dat Stefan en Charles niet uitgenodigd waren om mee te gaan. Zeker nu in die periode nog 10 personen samen mochten komen (corona-regels).

Montfort-project Stefan en Charles

Peter doet verslag van het bezoek van Stefan Musanai en Charles Leta in Tilburg op 20 oktober jl. De agenda zag er als volgt uit: vergaderen, eten, wandelen in de wijk, verder vergaderen en rond half zes weer huiswaarts.

Stefan voelt zich steeds meer thuis in de gemeenschap en ook de communicatie met de familie verloopt prettig. De provinciaal in Indonesië heeft hem gevraagd een verhaal ter publicatie hierover te schrijven.

Charles zegt dat hij woont in een klooster in een dorp en zich afvraagt wat het klooster voor het dorp betekent? Iedere dag hebben wij een eucharistieviering en een rozenkransgebed. Hij stelt voor intenties, zoals opgeschreven in een intentieboek, van parochianen te verzamelen en deze mee te nemen in de gebedsvieringen. John van Oss vindt dit een goed idee. Stefan en Charles zijn ongeveer 3 uur per week met de Nederlandse taal bezig en zullen hier mee doorgaan, net zoals met de inburgeringscursus. Op zaterdag praten ze met het echtpaar Jan en Annie en nemen ze de teksten door, want ze willen dat hun uitspraak van de preek en het evangelie goed is. Zowel Stefan, alsook Charles, zegt duidelijk dat er behoefte is aan catechese bij jongeren én ouderen.

Paulien van de vormselgroep en Frans van de 1e communie-groep, voelen dit ook en willen met Stefan en Charles brainstormen over wat er met betrekking tot catechese in de parochie gedaan zou kunnen worden. Peter heeft hen een aantal boeken gegeven waar ze misschien iets aan hebben en de cursus “Equipe Mobile”.

Verder is gesproken over de brief van het Bisdom Roermond over de beleidsvoornemens tot federatievorming te komen. De parochiebesturen Genhout en Schimmert willen graag twee parochies houden. Dit is tegen het beleidsvoornemen van het Bisdom. Het voorstel van het parochiebestuur om 1 parochie te maken van Schimmert en Genhout en dat dan of Stefan of Charles pastoor wordt, is niet uitvoerbaar vanwege de voorgenomen federatievorming. Het Bisdom zal één pastoor aanwijzen die tevens eindverantwoordelijk is. Dit betekent dat Stefan en Charles door kunnen gaan op de ingeslagen weg: zich voor 50% inzetten voor de congregatie en 50% voor de parochie. Hun missie is het vooral om de spirit van Montfort in stand te houden en de congregatie te versterken.

Peter heeft ook met hen besproken over hoe om te gaan met de media, dit vanwege diverse interviews met Charles. Probeer de aandacht zo te keren dat je er profijt van krijgt en op die manier de montfortanen kunt promoten.

KNR

definitief jaarverslag 2019 en het reglement KNR-commissies en werkgroepen

Het interessante jaarverslag en het reglement worden voor kennisgeving aangenomen.

Verslag BEMIN 25 september 2020 (34^e bijeenkomst)

Hierin is te lezen dat Peter uitgebreid heeft kunnen vertellen over onze jonge medebroeders Stefan en Charles.

Bert Wooning, voorzitter van BEMIN, heeft eenieder gevraagd na te willen denken over zijn opvolging. Het meest voor de hand liggend zou een jonge missionaris zijn. Peter ontving echter nadien nog een mail van Bert met de mededeling dat ze er nu toch anders over dachten en hij vroeg of Peter voorlopig het voorzitterschap op zich wil nemen. De werkzaamheden zouden inhouden: het voorzitten van de vergadering en het opstellen van de agenda, samen met professor Frans Wijsen en de secretaris.

De communicatie tussen BEMIN en de stichting NIM is onduidelijk. Peter heeft voorgesteld de oprichters van het Missiologisch Instituut bij elkaar te brengen om te kijken hoe iedereen hierover denkt. Op 4 december a.s. is een bijeenkomst gepland door Frans Wijsen met de provinciaals die betrokken zijn bij het NIM.

Rondvraag en sluiting

Er zijn geen verdere vragen en/of opmerkingen. Peter geeft te kennen het een beetje vreemd te vinden deze laatste vergadering van Marian, die op donderdag 12 november a.s. afscheid neemt, telefonisch te moeten sluiten. Hoeveel fijner zou het geweest zijn om als bestuur afscheid te kunnen nemen en Marian te bedanken voor haar grote inzet al die jaren.

Onze overledenen

In Cholet, Frankrijk, overleed op 9 december 2020 *Pierre Groperrin*. Hij werd 85 jaar en was 64 jaar montfortaan.

Op 10 december 2020 overleed in Nuth **Leo Muijens**. Hij was 83 jaar oud en 63 jaar montfortaan. Leo werd op 26 juni 1937 geboren in Heerlen. In 1950 ging hij naar Schimmert naar het kleinseminarie. Aansluitend maakte hij zijn noviciaat in Meerssen, waarna hij op 8 september 1957 zijn eerste geloften aflegde. In Oirschot studeerde Leo vervolgens filosofie en theologie en werd hij op 24 maart 1963 door Mgr. W. Bekkers, bisschop van Den Bosch, tot priester gewijd. Vanaf 1963 was hij (godsdienst)leraar in Voorschoten en Oirschot, waarna hij in 1975 werd benoemd als missionaris in Brazilië. Hij werkte onder andere in Parada de Taipas, Cohab-Taipas en Joao Monlevado. Vanaf 1998 tot en met 2002 werkt Leo in Nederland als overste van Oirschot en als lid van de Provinciale Raad, totdat hij in 2003 weer naar Perús in Brazilië vertrekt.

In 2012 keert Leo definitief terug naar Nederland en woont hij in de gemeenschap van Schimmert, totdat hij vanwege gezondheidsredenen opgenomen wordt in Zorgcentrum 'Op den Toren' in Nuth, alwaar hij in de ochtend van donderdag 10 december 2020 overleden is.

Bij de uitvaart van Leo Mijtens

op 16 december 2020

*lezingen: Canticum 28 'De overgave aan de voorzienigheid'
Marcus 1, 1 tot 8*

VERKONDIGING

Als eerste lezing hoorden we Canticum 28 van Montfort, getiteld 'De overgave aan de voorzienigheid'. Daarin laat onze stichter horen dat in zijn ogen de wereld gekenmerkt wordt door het onvermogen, of nog beter, de onwil om te vertrouwen op Gods voorzienigheid...

Ter voorbereiding van de uitvaartdienst van Leo bladerde ik in het boek 'Gods liefde voor mensen doet me dichten en zingen' van Wiel Logister en viel mijn oog op deze cantiek. Voorzienigheid, overgave aan de voorzienigheid. Want is dat het niet wat het rijke leven van Leo heeft getekend? Hij was de eenvoud zelve, had niets voor zichzelf nodig, vertrouwde erop dat het hem gegeven zou worden. Ook toen hij, na als catecheet in Voorschoten en Oirschot tot ieders voldoening gewerkt te hebben, voor de eerste keer naar Brazilië vertrok.

Voor zichzelf had hij niet veel nodig, alles wat hij had, was voor de mensen voor wie hij een zorgzame pastor was. Dat was hij ook, toen hij na een aantal jaren hier interne functies te hebben bekleed tot zijn grote voldoening weer terug kon keren naar zijn geliefde Brazilië. Daar heeft Leo tot vandaag zijn sporen achtergelaten getuigen de reacties die via het generaalat in Rome ter nagedachtenis bij ons zijn binnen gekomen.

Ik citeer er enkele:

‘We missen je, maar je zult aanwezig zijn in onze geschiedenis, vooral in de momenten en bijeenkomsten van de catechese die ons altijd hebben geholpen. Rust in vrede.’

‘Tijdens de jaren van de nieuwe grondwet van 1988 maakte ik, onder zijn coördinatie, deel uit van een groep die in de basissgemeenschappen werkte. Geweldige herinneringen!’

‘Ik herinner me padre Leo goed. Moge hij rusten in vrede.’

‘Pater Leo, God heeft je al verwelkomd in zijn oneindige goedheid.’

‘Moge hij voor ons bemiddelen bij God.’

‘Pater Leo was heel belangrijk voor mij. Toen ik 17 jaar oud was, leerde ik jullie, montfortanen, kennen en ging ik naar hen op zoek. Leo deed me Montfort kennen. De ogen van pater Leo blonken, wanneer hij over Montfort sprak...’

‘Ik zal Leo bij God aanbevelen, vriend van het leven. Echt waar. Hij heeft me echt geholpen met zijn getuigenis in de maanden die ik in Brazilië heb doorgebracht.’

‘In de tijd dat ik op het seminarie was, werkte ik samen met pater Leo in een Vormselgroep. Ik heb de inhoud samen met hem voorbereid.’

‘Voor pater Leo onze gebeden in de zekerheid dat de Opgestane Christus hem met open armen ontvangt en hem de beloning van een rechtvaardige dag schenkt.’

Moge hij in vrede rusten. Dank voor uw leven hier bij ons, dank voor uw missie aan de zijde van de mensen.'

Wat moet ik hieraan nog toevoegen! Een geliefd mens was Leo. Gedwongen door zijn slechter wordende gezondheid keert hij in 2012 terug naar Nederland en vindt zijn thuis in de gemeenschap van Schimmert. Maar met zijn gedachten is Leo dan nog steeds in Brazilië. Zijn voornemen om in Brazilië kleine woningen te bouwen voor bejaarden. Hij zet zijn plannen op papier en komt er mij over vertellen..... Hij wil zo graag terug, maar het gaat niet. Wij zien dat het Leo al meer moeite kost om in de realiteit te blijven. Wat hij vast wil houden schrijft hij op. Zijn bureau ligt vol met kleine blaadjes... Gelukkig blijft Leo bij dat alles vriendelijk, dankbaar, joviaal. Wekelijks wordt hij opgehaald en gaat op bezoek bij zijn broer Jo. Dan komt toch het moment dat wij de zorg die hij nodig heeft niet meer kunnen geven. Leo verhuist naar het zorgcentrum 'Op den Toren' in Nuth. Daar sterft hij in de ochtend van donderdag 10 december. In de evangelie-lezing hoorden we over Johannes. De wegbereider van de Komende, in wie God naar ons toe komt. Voor menigeen, hier als catecheet en in Brazilië als pastor, was Leo ook zo'n wegbereider. In woord en daad maakte hij het mogelijk dat God naar mensen toe kon komen: ad-venire.

De woorden van cantiek 148 'God verborgen in mijn naaste' heeft hij ten diepste geleefd. Dank Leo. Je was een hartelijke broer en oom, een trouw meelevende confrater.

Leo, we zullen je missen. Maar wij geloven dat je nu de rust en de vrede hebt gevonden voor eeuwig. Dank voor al wat je voor de mensen in Brazilië en voor ons hebt gedaan. A Dieu.

Peter Denneman smm

Op 11 december 2020 overleed in Nijmegen **Ben Faas**. Hij was 77 jaar oud en 57 jaar montfortaan. Ben werd op 11 februari 1943 geboren in Kampen. Van 1956 tot 1962 ging hij naar het kleinseminarie in Voorschoten en daarna in Schimmert. Op 8 september 1963 legde hij zijn eerste geloften af. In Oirschot studeerde Ben filosofie en theologie en werd hij op 8 maart 1969 tot priester gewijd. In 1969 werd hij benoemd als missionaris in Phalombe, Malawi, waar hij tot 1973 verbleef. Na een aantal jaren in Nijmegen exegetisch gestudeerd te hebben, werd hij in 1976 opnieuw uitgezonden. Dit keer naar Oeganda alwaar hij in Kampala tot 1988 docent aan het grootseminarie was. Na een sabbatjaar in de Verenigde Staten, ging Ben in 1989 terug naar Oeganda, dit keer in Mbarara, waar hij tot 1993 novicemeester was.

Vanaf 1993 woonde en werkte Ben in Nederland, o.a. in Oirschot, Nijmegen en Griendtsveen. In Griendtsveen was hij van 1999 tot 2017 pastor. De laatste jaren van zijn leven kampte Ben met gezondheidsklachten. Hij werd uiteindelijk in 2018 opgenomen in verzorgingshuis 'Aqua Viva' in Nijmegen. In het eerste weekend van december brak Ben na een val zijn heup. Hij werd onmiddellijk geopereerd, maar dit mocht niet meer baten. Ben overleed in de ochtenduren van vrijdag 11 december 2020.

En als iemand al wat ouder is? Zouden we dan niet allereerst mogen spreken van wijsheid? Wijsheid van ogen die veel hebben gezien, van oren die veel hebben beluisterd, van voeten die lange, soms moeilijke, heel moeilijke wegen zijn gegaan, van verstand dat veel beslissingen heeft moeten nemen, van een hart dat ruimte bood aan velen. Wijsheid als samenvatting van veel liefde en compassie, veel leed, ja dat ook, ruim begrip, gastvrijheid en lieve mildheid. Ja, dat was Ben. Maar laat ik eerst teruggaan naar zijn begin als montfortaan. Dat Ben uit een warm nest komt, dat heb je in de rouwbrief al gelezen. Het voorrecht als provinciaal overste heb ik, dat ik toegang heb tot het persoonlijk archief van de confraters. Zo lees ik in zijn rapport voor de Eeuwige Geloften, dat is september 1968: gezondheid: stevige boy; toeleg: constante inzet op alle gebied, heeft hard gestudeerd; naastenliefde: uitstekend, gediensig, staat klaar voor de groep; armoede: stelt niet veel eisen; gehoorzaamheid: goed; zuiverheid: niets op aan te merken; karakter: edelmoedig, gediensig, spontaan, heeft durf, sociaal bewogen, gevoelig; gedrevenheid: idealistisch; optreden - voorkomen: slordig, beleefd, maar iets verlegen t.o.v. vreemden en meerderen; omgang met confraters: goed gezien, gangmaker, domineert af en toe sterk; capaciteiten: deze liggen voornamelijk op het vlak van praktische zielzorg; voorkeur: binnenlands apostolaat voorafgegaan door studie bijbelpastoraat.

Wat dat laatste betreft, duurt het toch 4 jaar, want zijn eerste benoeming is voor Malawi. Een vast ritueel als hij op vakantie komt: koffer uitpakken en presentjes verdelen, naar de stad, naar de boekwinkel, vandaar naar de bloemist voor een grote bos bloemen voor moeder en dan naar de sigarenzaak voor een doos ongematteerde sigaren voor vader!

Na die vier jaar Malawi gaat Ben inderdaad studeren: exegese, wat altijd al zijn belangstelling had gehad. Afgestudeerd aanvaard hij de benoeming tot docent aan het grootseminarie in Kampala, Oeganda. Weer terug naar Afrika, het werelddeel dat hij na die 4 jaren in Malawi in zijn hart gesloten heeft. Over die 12 jaar in Oeganda heeft Ben mij veel verteld. Maar de briefwisseling in zijn persoonlijk archief beijkend, is het mij nog duidelijker geworden hoeveel angst, twijfel, ja doodsangst hij heeft moeten doorstaan. Heldhaftig zoals Ben zich toen als docent, maar vooral als verantwoordelijke voor de seminaristen, heeft opgesteld. Dan dat jaar sabbat in Amerika. Het brengt rust in zijn leven en verdieping. Hij geniet van wat hij op spiritueel vlak aangeboden krijgt. Zijn kunde op spiritueel vlak was er al en wordt nu weer opnieuw door de overheid opgemerkt en hij wordt gevraagd voor ons toenmalige noviciaat in Oeganda om daar novicemeester en overste te worden. Daar heeft Ben ook weer zijn sporen verdiend. Montfortanen die nu belangrijke leiders zijn, waaronder Mgr. Thomas, de aartsbisschop van Malawi, hebben onder zijn leiding het noviciaat gemaakt.

Dan komt er een omslagpunt in zijn leven. Het wordt hem al duidelijker dat de Afrikanen het zelf kunnen en moeten doen en dat buitenlanders hen hierbij niet in de weg moeten lopen. Ben trekt de conclusie, samen met de zusters Margaret en Mary, om Oeganda te verlaten en samen een bezinningscentrum in Nederland op te zetten. Via Oirschot en Nijmegen wordt hun droom echt werkelijkheid als ze een kloostertje vinden in Griendtsveen. In een interview toentertijd in het Brabants Dagblad zegt Ben: *‘Ons huis biedt onderdak aan wie een weekendje wil nadenken. Het is niet bedoeld voor managers die er een paar dagen tussenuit moeten of voor mensen die professionele hulp nodig hebben.*

Wij zijn geen therapeuten, maar willen anderen wel helpen. We hebben een religieuze achtergrond, zijn verbonden aan een congregatie. Hier komen mensen die met bepaalde dingen bezig zijn. Met zingeving, met spiritualiteit. Daaronder versta ik levenslust, genieten van het goede dat ons omringt...'. Verder in het interview: 'Ach, feitelijk is het hele leven één proces om mens te worden. Wij zijn niet volmaakt, maar we zijn onderweg.' Niet voor niets droeg het bezinningscentrum de naam 'Mensen onderweg'!

Naast het bezinningswerk is Ben ook pastor in de Barbara-parochie, die al eerder montfortanen als haar pastor had gehad. Maar Ben, samen met Margaret, zijn wel heel bijzonder in hun nabijheid en gastvrijheid. Hier komt uit wat ook te lezen staat in het rapport voor zijn Eeuwige Geloften: *'Hij heeft een roeping die vooral in de realiteit van later een behoorlijke belofte inhoudt'.*

Daan, een vriend van Ben en parochiaan, laat over zijn pastoraat weten: *'Ben was een beminnelijk mens. Ben stond niet direct klaar met een oordeel. Hij luisterde, begripvol, met aandacht. Ben begreep dat ieder mens op zijn eigen manier moet worstelen met de moeilijkheden en de uitdagingen die dit leven nu eenmaal met zich meebrengt... Het is een klein wonder hoe Ben in een tijd van grote ontkerkelijking in Nederland hier in Griendtsveen juist een groeiende groep van gelovigen en minder gelovigen uit Griendtsveen en de verre omgeving tot een gemeenschap wist te binden.'*

Ja, dan komt de kanker, eerst Ben en later ook Margaret. Het is voor beiden een hard gevecht. Dankzij een stamceltransplantatie kan Ben de kanker de baas worden. Dat is elf jaar geleden. Margaret redt het niet. Op 4 november 2009 overlijdt zij. Ben, dan nog ziek, leidt haar begrafenis, gesteund door talloze parochianen en confraters.

Ben probeert zijn leven weer enigszins op de rails te krijgen, daarbij vooral geholpen door zijn zussen, broer, schoonzus en ook door de broer van Margaret. Door parochianen die zijn vrienden zijn geworden en niet te vergeten door zijn trouwe hond. Neerslachtigheid krijgt Ben niet in de greep. Hij houdt zich staande, totdat het duidelijk wordt dat hij niet zonder zorg kan. Hij verhuist naar ons klooster Vroenhof, maar daar kan niet de zorg geboden worden die hij nodig heeft. Dan via Brunssum naar Aqua Viva in Nijmegen. Daar krijgt hij de zorg die hij nodig heeft, liefdevol en professioneel. Maar Ben mist ons, zijn medebroeders... en ook het reizen en bezoeken van landen en steden, wat hij zo graag deed met zijn ouders, zussen en vooral met Margaret. Hij beleeft die reizen opnieuw, maar dan in zijn gedachten en geniet ervan, maar anders. Hij mist ons, zijn montfortaanse broeders. Heel vaak praat Ben er met mij over. Maar ik kan hem niets bieden, of het zorgcentrum Vroenhof moet klaar zijn. Maar dat is pas eind volgend jaar. Dat Ben dat niet zou halen, hebben wij zien aankomen. Zijn zicht wordt al minder, zijn mobiliteit ook. Hij heeft moeite overzicht te houden. Dan nog die val en operatie met alle gevolgen. Vrijdagmorgen, een week geleden, verlaat Ben ons. Rust en vrede is Ben gegund. Maar voor velen van ons is zijn heengaan een geweldig verlies. Ben, voor velen, ook voor mij, mocht je een ankerpunt zijn. Weloverwogen gaf je mij raad en wees hoe ik het beste verder kon gaan op mijn levensweg. Heel veel dank. Wat ben je toch een begenadigd mens geweest. Als broer, oom, vriend, confrater blijf je voortleven in ons hart, zoals je ook zult voortleven in de warmte van Gods liefde, waarvan je in je leven zozeer hebt getuigd. Ja, in jou zagen wij hoezeer God bekommerd is om ons. A Dieu.

Peter Denneman smm

En wij hopen op een Pasen, zoals door jouw stadsgenoot Ida Gerhardt verwoord in het volgende gedicht:

PASEN

Een diep verdriet wat ons is aangedaan,
kan soms na bittere tranen
onverwacht gelenigd zijn.
Ik kwam langs Zalk gegaan
Paasmorgen, zeer vroeg nog op den dag,
waar onderdijks een stukje moestuin lag
met boerse primula verfraaid,
zag ik zondag's getooid
een kindje staan
het wees en wees
en keek mij stralend aan
een maartse regen had het s' nachts gedaan
daar stond zijn doopnaam
in sterkers gezaaid.

Ida Gerhardt

Op 16 december 2020 overleed in Tilburg **Simon Kuijten**. Hij was 78 jaar oud en 56 jaar montfortaan. Simon werd op 24 februari 1942 geboren in Delft. Van 1955 tot 1963 ging hij naar het kleinseminarie in Voorschoten en daarna in Gemert. Op 8 september 1964 legde hij zijn eerste geloften af. In Oirschot studeerde Simon filosofie en theologie en werd hij op 10 mei 1970 tot priester gewijd. Van 1969 tot 1980 was hij pastor in de Montfortparochie in Tilburg. Daarna ging Simon naar de Paulusparochie in Dongen. In 1988 volgde zijn benoeming tot deken van Oosterhout. In 1999 tot deken van het Markiezaat.

In 2007 ging hij met pensioen. Op 11 december 2020 werd duidelijk dat zijn gezondheid kritiek was en werd hij opgenomen in het ETZ te Tilburg. Zondag 13 december ontving hij de ziekenzalving. Simon overleed op 16 december 2020.

Bij de uitvaart van Simon Kuijten

op 23 december 2020

lezingen: Psalm 139

Mat. 13, 1-10

OVERWEGING

“God ziet u”. Een klassiek schrikbeeld uit het verleden. Dat je met al je schuld, onmacht, onkunde, een leven lang te kijk staat bij God...

In de psalm die wij zo pas hoorde, psalm 139, is de toon totaal anders. God, de Levende ziet je, kent je, weet alles van je. Al van voor je geboorte en ook van alles wat komen zal. De Levende is helemaal om je heen. Maar niet als dreiging!

Hier is sprake van een enorm gevoel van veiligheid: helemaal gekend worden en je toch geliefd weten. Hier in deze psalm gaat het over het wonder dat ik zelf ben. Het is een ode aan mijn schepper, een danklied voor het leven dat mij gegeven is en dat ik als een groot geschenk ervaar. En dat moet vandaag volgens Simon worden gezegd! Het is zijn keuze om psalm 139 in zijn uitvaartdienst te laten horen. Door deze keuze laat hij ons weten hoezeer hij zich gesteund, gezegend, veilig heeft geweten bij onze God.

Zijn geloven in God is door zijn lieve ouders gewekt en heeft door hun voorbeeld en dat van anderen zich verder kunnen ontwikkelen, zelf zo dat hij als 12-jarige zich geroepen voelt en begint aan die lange opleiding tot priester. En zo gaat Simon naar ons seminarie in Voorschoten. Het valt hem niet mee, veel heimwee, moeite met het studeren, zo hoorde ik vorige week van onze 97-jarige confrater Gir op 't Veld, die toen prefect in Voorschoten was en Simon vaker heeft moeten troosten en moed inspreken. Anders wordt het als Simon voor zijn studie naar de Latijnse school in Gemert gaat en daar in gezinsverband woont. Na deze studie komt Simon weer terug bij ons montfortanen en na zijn noviciaat in Meerssen treedt hij bij ons in.

Dan volgen de verdere studies, deels nog in Oirschot zelf, maar na verloop van enkele jaren in Tilburg. Dit zijn niet enkel jaren van studeren voor Simon geweest, het zijn ook jaren, waarin hij zijn leiderschap toont binnen de verkennerij van Oirschot. Voor zijn priesterwijding geeft Simon te kennen dat hij naar de missie wil, het liefst naar Borneo, Indonesië. Maar helaas laat zijn gezondheid laat dat niet toe.

Al voor zijn priesterwijding, tijdens zijn stage in de parochie van Koningshoeven in Tilburg, wordt het al duidelijk dat pastoraat in eigen land hem zeker zal bevallen. Na zijn priesterwijding op 10 mei 1970 wordt hij benoemd tot pastor in de Montfort-parochie in Tilburg.

Kinderen, jeugd en catechese worden zijn aandachtsvelden. En zo legt Simon heel wat kilometers af, eerst met de fiets, later per brommer, om zich beladen met een zware tas met HKI-projecten van het ene schoolteam naar het andere te verplaatsen en te vergaderen. Zo met een heel schoolteam een catechese-project bespreken, ja, laat dat maar aan Simon over. Hij is in zijn element. Ook bij het schrijven van projecten laat hij zijn kunde zien, 1ste communie-projecten en voorbereiding op het Vormsel. Als collega van Simon heb ik van nabij zijn gedrevenheid meegemaakt in het voorgaan van vieringen speciaal voor kinderen, jongeren, doop- en huwelijksvieringen. Begrafenissen doet Simon liever niet.

In 1980 verlaat hij Tilburg en gaat samen met confrater Dré Lemmens naar de Paulusparochie in Dongen. Hier voelt hij zich thuis en ook hier, zoals in Tilburg, weet hij al snel medewerkers te vinden, van wie menigeen zijn trouwe vrienden tot nu toe zijn gebleven. Acht jaar later benoemd bisschop Ernst Simon hem tot deken van Oosterhout. Een hele eer én een uitdaging die hij van harte aanneemt. Het hoort ook wel bij Simon, het leidinggeven en beleid uitstippelen.

Dan wordt een beroep op hem gedaan om deken te worden van een veel groter gebied, nl. 1/3 deel van het bisdom, het Markiezaat. Simon gaat niet direct in op dit verzoek, want hij zou moeten verhuizen.....

Na het nodige overleg mag Simon met deze nieuwe functie uiteindelijk toch in Dongen blijven wonen. Dongen is Simon altijd heel dierbaar gebleven. Vooral ook omdat hier zijn beste vrienden wonen, onder wie Bert en Mimi Oprins, zijn steun en toeverlaat tot het laatste toe.

Ja, en dan komt 10 en 11 december. Iedereen die Simon van nabij heeft meegemaakt heeft gezien hoe zijn alertheid minder werd, hij geen overzicht had over wat te doen, hij stiller werd en klaagde over hoofdpijn en buikpijn. Het leven valt hem zwaar. Op de derde zondag van de Advent ontvangt Simon de ziekenzalving en nu vlak voor Kerstmis moeten wij afscheid van hem nemen. Simon, een markante persoonlijkheid, joviaal, hartelijk, die zoals iemand mij mailde: 'je altijd met een grote glimlach tegemoet trad, je hand omvatte met zijn grotere hand en hem daarin gevangen hield, wat langer dan je zelf van plan was geweest.' In Simon verliezen wij een hartelijk meelevende broer, zwager, oom en vriend. In Simon verliezen wij montfortanen een trouwe confrater en een trouw lid van ons provinciaal bestuur, vanaf 2011 als vice-provinciaal. Simon heeft als religieus, pastor en deken het zaad van de Evangelische Boodschap uitgezaaid. Niet overal, maar wel vaak kwam het in goede grond terecht. Mede doordat Simon zelf in woord en daad getuigenis heeft afgelegd van – zoals Montfort dat zegt – Gods bekommernis om mensen. Als broer, oom, vriend, confrater blijf je voortleven in ons hart, zoals je ook zult voortleven in de warmte van Gods liefde. A Dieu.

Peter Denneman smm

In St. Laurent sur Sèvre, Frankrijk, overleed op 21 december 2020 *Pierre Poulnaye*. Hij werd 94 jaar en was 58 jaar montfortaan.

Nieuws uit de provincie

Peter was bij *Hub Reijnaerts* op bezoek. De gezondheidstoestand van Hub is stabiel, maar het lijkt erop dat Hub zich niet meer bewust is van alles wat er in de wereld rondom hem heen en met zijn medebroeders, gebeurt.

Pee de Waard heeft Peter een e-mail gestuurd, dit nog in verband met de verjaardag van Pee. Hij heeft ondertussen een gesprek met de dokter gehad en voor veertien dagen nieuwe medicatie gekregen. Door een beknelde zenuw in zijn linkerbeen kan hij daar niet op staan en niet goed mee lopen. Wellicht is een operatie nodig. De strijd gaat dus verder, zoals Pee zelf zegt. Hij leest veel boeken, zoals een autobiografie van paus Johannes de XXIII. Pee's rijbewijs is vernieuwd en hij vindt het fijn om zelf weer te kunnen reizen. Alleen als hij een afspraak bij de dokter heeft wordt hij door iemand gebracht, zodat diegene ook kan horen wat de dokter allemaal tegen Pee zegt.

Peter heeft nog geopperd dat Pee contact opneemt met Theo van der Geest omdat Theo vermoedelijk dezelfde klachten had, maar dit heeft hij nog niet gedaan volgens Theo.

Theo van der Geest mag nu onbeperkt fietsen en autorijden, maar geeft wel aan hier en daar nog een pijntje te hebben.

Antoon van Noije geeft aan dat zijn zicht achteruit gaat. Hij mailde dat hij in januari graag naar Nederland wil komen, maar dat dit vanwege de corona-pandemie jammer genoeg niet kan. Hij hoopt dat hij in juni of juli weer mag reizen.

Peter heeft hem geadviseerd voorlopig niet naar Nederland te komen. Vorige week bestond de Sitio 27 jaar. Er zijn geen besmettingen binnen de Sitio, maar iedereen zit voor de zekerheid toch thuis. Doordat er nu zoveel tijd is om je huis op te ruimen, is er een forse toename van tweedehands spullen, waardoor het idee is ontstaan een winkel te openen en daar alle spullen te verkopen.

Lei Louis vierde op 8 december jl. zijn 90ste verjaardag. Ondanks de opgelegde ‘corona-beperkingen’ werd er toch een manier gevonden om deze dag feestelijk te laten verlopen, uiteraard met een kaartje, koffie met Limburgse vlaai en ’s-middags een borrel. Heel even werd er gedacht dat Lei er geen zin in had toen hij bijna verstek liet gaan bij de eucharistieviering. Niet verder vertellen: Lei was nog lekker met een schoonheidsslaapje bezig!

Peter leest een stuk voor uit de brief van het Bisdom Roermond, gericht aan *Herman Jansen*, met het bericht: 'dat pastoor C. Dieteren met ingang van 1 november 2020 is benoemd tot pastoor en moderator van de parochies HH. Nicolaas en Barbara, OLV van Altijddurende Bijstand te Valkenburg, H. Johannes de Doper te Oud-Valkenburg en H. Mauritius te Schin op Geul... U zult samen met hem deel uitmaken van het priesterteam van deze parochies. U continueert uw ambt als pastoor van deze parochies, zoals bedoeld in canon 7517 § 1 CIC.'

Pierre Robertz is gebeld door Jan en heeft met hem gesproken over het overlijden van Jacob Sijm. Pierre houdt nog steeds diensten en het gaat goed met hem. Still going strong, zoals hijzelf zegt.

Jan Lathouwers was gisteren bij de dokter voor een reguliere controle. Hij gaf aan dat, op de plek waar hij vroeger aan zijn heup geopereerd is, wild vlees groeit. De dokter wil een foto maken en hem doorsturen naar de orthopeed. Het doet geen pijn, maar er zit wel een pleister op en dat helpt goed. Lopen is geen enkel probleem. Waarschijnlijk is het wild vlees ontstaan omdat destijds een gedeelte van de wond gehecht werd, maar ook een deel geplakt.

Uit de wereldwijde congregatie

Op 22 oktober 2020 heeft pater Luiz Augusto Stefani smm, generaal overste, met instemming van zijn raad, *pater Guelord ASEME MUKE smm* van de Algemene Delegatie van Franstalig Afrika benoemd tot overste en vormgever in het Internationale scholasticaat van Gitega, Burundi. Zijn mandaat gaat in op 1 januari 2021.

Henri Samuel Nilaina en *Lucien Rijaniaina* hebben op 19 december hun eeuwige geloften afgelegd. De plechtige ceremonie vond plaats in de parochie van Sint-Jan XVIII Andranomadio Toamasina en werd voorgezeten door Zijne Eminentie Kardinaal Désiré Tsarahazana in aanwezigheid van pater Bruno Randrianasolo. De dag ervoor deden de twee de consecratie tot Jezus Christus door Maria volgens de Montfortaanse traditie in Salazamay.

Op zondag 20 december werden de twee diakens *Onjatiana Freda* en *Ermond Ernesto* samen met 5 anderen tot priester gewijd, en de nieuw geprofeeste Samuel en Lucien werden door de kardinaal tot diaken gewijd in de parochie van Onze-Lieve-Vrouw van Lourdes Toamasina.

Uit de Giftencommissie

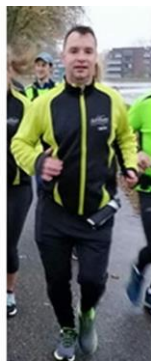
*september en december 2020
(schriftelijk)*

Vanwege het coronavirus verliepen de vergaderingen van september en december 2020, schriftelijk. De relevante stukken werden per post aan de commissieleden verzonden, waarna hun reactie per e-mail werd ontvangen en vervolgens verwerkt.

In september waren er 22 aanvragen te beoordelen, waarvan er 18 werden gehonoreerd. O.a. voor de renovatie van het Buoyem Community Health Centre in Ghana; een noodhulpprogramma voor 400 huishoudens, 28 scholen en 10.000 kinderen in West-Nyakach, Kenia; voor micro-kredieten aan vrouwen in Oeganda; steun aan Maison de l'Espoir in Abomey, Benin, voor de opvang van 54 kinderen; de ondersteuning voor 28 schoolkinderen in Tanzania en voor de bouw van een kliniek en de aanschaf van een ambulance in Kroya, Java.

In december waren er 16 aanvragen, waarvan er 11 werden gehonoreerd. O.a. voor medische apparatuur voor moeder- en kindzorg in een ziekenhuis in Dolakha, Nepal; voor rehabilitatie en nazorg van misbruikte, mishandelde en geëxploiteerde meisjes en preventie kindermisbruik in de Filipijnen; verbetering van de leefomstandigheden, zoals een keuken, waterput, ontbijt, picknicktafels en een speeltuin in Zuid-Afrika; een bijdrage aan Yerala Projects Society voor de aanschaf van 30 zuurstofapparaten in India, en het verbeteren van de leefomstandigheden van kleine boeren door middel van de aankoop van 1 drachtige lease koe in Zimbabwe.

Twee projecten springen eruit: Loopgroep Bali Runners uit Oirschot en REF FM uit Bussum.

Stg. Loopgroep Bali Runners kreeg een eenmalige gift ten behoeve van kinderen met een orthopedische beperking op Bali. Zulks ter bemoediging en waardering voor wat de leden van de stichting doen voor deze kinderen, kinderen die vaak vanaf hun geboorte niet in staat waren om te lopen.

Zo organiseren ze hardloop- en wandeltochten om geld in te zamelen en verkopen ze speculaas in Sinterklaastijd.

Stg. REF FM kreeg een gift ten behoeve van het opzetten van een radiostation door en voor vluchtelingen in een vluchtelingenkamp in Bidi Bid, Oeganda. De stichting is gestart in 2019 en de leden betalen allerlei uitgaven zelf. Het startkapitaal is geschonken door een gulle gever, zelf ook deel uitmakend van het stichtingsbestuur.

De commissie helpt hier graag aan mee.

Afsluiting EurHope 2020

SG 78-2020

Rome, 8 december 2020

Viering van de Onbevleete Ontvangenis van de Maagd Maria

Beste broeders en zusters - "Fratelli tutti",
Ik heb veel aan jullie gedacht in dit moeilijke jaar 2020. Ik heb voortdurend, terwijl ik tot de Maagd Maria bad voor Europa, de Heer gevraagd om uw gezondheid, uw doorzettingsvermogen en uw zendingsgeest. Ik heb Maria, Moeder van de hoop, trouw gevraagd met ons mee te lopen, zodat haar moederlijk gezicht voor ieder van ons zichtbaar is, vooral op de donkerste momenten. We zullen het Continentaal Jaar "Montfort_EurHope2020" afsluiten met dezelfde hoop als in het begin. In het Logo van het zendingsjaar voor Europa kunnen we in het woord "Montfort" het kruis zien, dat onze Heilige Stichter heeft liefgehad en gedragen met de hoop op de verrijzenis. De opgestane Christus begeleidt ons nog steeds als op de weg naar Emmaüs (Lc 24: 13-35). Hij deelt het brood met ons en geeft ons de kracht om terug te keren naar Jeruzalem en er aan te kondigen dat hij lééft. De opening van het continentale jaar in aanwezigheid van enkele van onze religieuze broeders leek ons een voorproefje van de encycliek "Fratelli tutti" van paus Franciscus. Het was de boodschap die we aan de Montfortaanse familie van Europa en de wereld wilden geven: "we zijn allemaal broeders en zusters". Het was ook de basis voor de lancering van de agenda van ontmoetingen, bezoeken en vieringen in elke entiteit.

De verrassing van de pandemie heeft alles wat we hadden gepland op de helling gezet. Plotseling stonden de zieken, de artsen en de gezondheidswerkers in het middelpunt van onze aandacht. Niet alleen Europa, maar de hele wereld, alles leek de plaats van onze bestemming te zijn. We realiseerden ons hoe kwetsbaar we zijn, hoe hulpeloos tegenover zo'n klein virus. Wat er gebeurd is, kunnen we het beste beschrijven met het beeld dat door sommige Latijns-Amerikaanse theologen wordt gebruikt om het paradigma van de verandering van tijdperk te definiëren. We zijn als in een trein die een langgerekte tunnel zonder licht is binnengegaan, terwijl de bocht verder gaat. Terugkijkend zie je de ingang niet meer, vooruitkijkend zie je nog steeds de uitgang niet. Het is één en al duister. Het virus verraste ons, we hoopten dat het snel weg zou gaan en dat alles binnen een paar dagen weer normaal zou zijn. We wilden het licht aan het eind van de tunnel meteen zien, maar het is nog niet gekomen. Soms hebben we het gevoel dat we in een vacuüm zitten. Ik denk dat het gebed van kardinaal José Tolentino, "Bidden op een moment van leegte en onzekerheden", ons kan helpen om dit moment te interpreteren. De leegte van onzekerheden die zich opstapelen en waar we nog niet over gesproken hebben. De leegte van de ogen van hen die lijden zien en de leegte van zovelen die lijden zonder dat wij het zien. De leegte van het zorgpersoneel aan het einde van de uitputtende verschuivingen. De leegte van hen die blootgesteld moesten blijven, dag na dag, zodat de anderen veilig waren .... De leegte van de oude vrouw die de dag doorbrengt met haar gezicht aan het raam gekleefd. De leegte in de straten waar een stilte uit voortkomt die geen stilte is, maar een soort van ontbinding die het dagelijkse leven verdrijft.

De leegte zonder ontmoetingen en gesprekken... Leegte die ontstaat als geen knuffels meer gegeven worden. De leegte van de spontaniteit van de geesten. De leegte van de nabijheid. Ondanks alles hebben we geen tijd verspild. We hebben ons toegewijd aan belangrijke dingen in het persoonlijke- en gemeenschapsleven. We hebben geleerd om sommige toepassingen voor communicatie in sociale netwerken te beheren. We hebben de communicatieplatforms ontdekt die ons in staat stelden om virtuele vergaderingen te houden. Misschien hebben we in deze periode van sociale distantie meer gecommuniceerd dan voorheen. We hebben intensief ruimte geschapen voor de creativiteit door de afstand tussen de mensen van onze heiligdommen en de kerken te verkleinen, door de voordracht van de rozenkrans, de eucharistieviering, te verspreiden via sociale netwerken. Nee, het was geen tijdverlies en in ieder geval moeten we het hele evangelisatieproces dat dit jaar begon, continuïteit geven.

Het initiatief "Rosarium_Montfort_EurHope", dat hierna wordt beschreven, gaat in deze richting. Als u kunt, maak dan reclame voor het initiatief. Bedankt!

Broeders en zusters, "Fratelli tutti", de Montfortaanse missie in Europa is niet begonnen met het zendingsjaar 2020 en eindigt nu ook niet. Ik nodig u uit om het continentale missiejaar voor Afrika en Madagaskar 2021, met als motto "Montfort, een teken van hoop en leven in de familie van God", te begeleiden met genegenheid, gebed, verbondenheid, vriendschap en solidariteit.

Moge de Onbevleete Maagd Maria blijven bemiddelen voor u allen, vooral voor onze bejaarde- en zieke missionarissen, religieuzen, leken, mannen en vrouwen.

Moge de heilige Louis Marie de Montfort en de gelukzalige Marie Louise van Jezus jullie gelukkig maken in jullie missie.

Fr. Luiz Augusto Stefani, S.M.M.
Superior General
and the Community of the General House

Rosarium_Montfort_EurHope

Initiatief

Aan het slot van de missies in de parochies drong Montfort er bij de deelnemers op aan dat ze de rozenkrans zouden blijven bidden om de genade van de volharding. Nu het Montfortaans Jaar voor Europa 2020 ten einde loopt, willen we doorgaan met het gebed voor de toekomst van dit continent en van de Montfortaanse missie in Europa. Wij zullen samen via ZOOM op de eerste maandag van de maand de rozenkrans bidden.

In dit initiatief dat de naam “*Rosarium_Montfort_Europe*” draagt, zullen de voorbidders het eerste deel van het Ave bidden in verschillende talen, waarna de andere deelnemers het Ave besluiten in het Latijn.

Aan het begin van de rozenkrans worden een of meer voorstellingen van onze gemeenschappen in Europa gepresenteerd, opdat we elkaar leren kennen als mensen die samen bidden en elkaar bemoedigen. Aan het einde van de rozenkrans en vóór de slotzegen bidden we het aangrijpend gebed tot de maagd Maria voor Europa, van paus Johannes Paulus II.

Tijdrooster

Het gebed heeft plaats op de eerste maandag van de maand in 2021: 04/01 – 01/02 - 01/03 – 05/04 – 03/05 – 07/06 – 05/07 - 02/08 – 06/09 – 04/10 – 01/011 – 06/012

Tijdstip: om 21.00 uur

Procedure

Beeld(en) van een montfortaanse gemeenschap in Europa
Rozenhoedje
Gebed tot de maagd Maria voor Europa
Slotzegen

Taal

Op een groot beeldscherm wordt in het Frans, Engels of Italiaans de naam en de locatie getoond (bijvoorbeeld het generaalat in Rome. De aankondiging van de mysteries gebeurt in het Frans, Engels of Latijn. Het Onzevader wordt in het Latijn gebeden. Het eerste deel van het Weesgegroet volgt de keuze van de voorbidder, het tweede deel is in het Latijn. “Eer aan de Vader” is in het Latijn.

De taal van het Gebed tot Maria voor Europa is naar de keuze van de voorbidder.

Hoe word je deelnemer aan de rozenkrans?

Als je de ZOOM-applicatie hebt gedownload, kun je op elk geschikt moment op de uitnodiging ingaan door op de link in de e-mail te klikken. Iedere deelnemer mag deze link delen met anderen, zoals confraters, niet-montfortanen, priesters etc., door middel van het doorsturen van de e-mail.

Sommigen zullen de uitnodiging via WhatsApp ontvangen.

Generale Administratie, smm

‘Fratelli tutti’

Overgenomen uit het KNR-bulletin van december 2020.

Op 4 oktober 2020 verscheen de nieuwste encycliek van paus Franciscus, ‘Fratelli tutti’: alle broeders en zusters.

In deze encycliek staat wereldwijde verbondenheid en solidariteit centraal. Hoe zou de wereld eruit zien als wij elkaar als een grote familie zouden zien? In het eerste hoofdstuk schetst de paus de problemen van deze tijd: de coronapandemie, economische onzekerheid en politieke instabiliteit.

Veel is in zijn ogen te wijten aan ongebreidelde hebzucht en individualisme. In de hoofdstukken die volgen is er aandacht voor migranten en vluchtelingen, geweldloosheid en interreligieuze dialoog. De parabel van de Barmhartige Samaritaan is een terugkerend beeld. Paus Franciscus biedt ons met twee simpele woorden, Fratelli tutti, een solide moreel kompas: we zijn broeders en zusters van elkaar. Hier enkele citaten die mooi aansluiten bij het KNR-jaartheme ‘Omgaan met verschillen’:

‘Ik nodig iedereen uit tot hernieuwde hoop, want hoop spreekt tot ons over iets dat diepgeworteld is in elk mensenhart, onafhankelijk van onze omstandigheden en geschiedenis. Hoop ervaren we als een dorst, een verlangen, laat ons uitzien naar een leven van vervulling, een verlangen om grote dingen te bereiken, dingen die ons hart vervullen en kan onze geest verheffen naar een realiteit waar waarheid, goedheid en schoonheid, gerechtigheid en liefde bestaan. Hoop kan verder kijken dan persoonlijk gemak, veiligheid en de afwegingen die onze horizon beperken, het opent ons voor grote idealen... .. (55).

Moeilijkheden die overweldigend lijken, zijn kansen voor groei, geen excuses voor een sombere berusting die alleen kan leiden tot gelatenheid. Maar laten we dit niet alleen doen, als individuen. De Samaritaan ontdekte een herbergier die voor de man zou zorgen; ook wij zijn geroepen ons te verenigen als een gezin dat sterker is dan de som van de enkele individuele leden. Want het geheel is groter dan het deel, maar het is ook groter dan de som der delen (78).

We zullen alleen vrede hebben als we in staat zijn om aan iedereen grond, huisvesting en werk te bieden..... Echte- en duurzame vrede is alleen mogelijk op basis van een mondiale ethiek van solidariteit en samenwerking in dienst van de hele menselijke familie (127).’.

